

[Chr. Madsen.]

af arbejderorganisationerne så hen til, at denne helhedsløsning kunne klare en hel del problemer. Jeg mener, det er farligt at komme ind på noget sådant. En lang, lang række organisationer her i landet er utilfredse med, at folketinget skal til at ordne deres overenskomstforhold, og den medbestemmelsesret, som arbejderne har tilkæmpet sig, kan man vel ikke fratage dem på den måde, man her forsøger at gøre det.

Jeg har den opfattelse, at den strejkeret, vi har her i landet, er noget, der skal bevares, det er en ret, arbejderne skal have, men derudover har jeg den mening, at strejkeretten er ikke noget, man kan tage fra en befolkning og fra en arbejderklasse. En strejkeret må man udøve; når man mener, at tiden er inde dertil, og jeg kan ikke se andet, end at man inspirerer arbejderbevægelsen her i landet til at se mere alvorligt på det spørgsmål, hvordan man i denne overenskomstperiode, hvor man vil foretage indgreb fra folketingets side, skal behandle det alvorlige problem, som strejkeretten er. Skal det være små strejker eller store strejker, og hvornår skal man gribe til dem for at bevare i alt fald en andel af den produktivitetstigning, der finder sted her i landet?

Jeg mener altså som sagt, at det er farligt, det, man vil gøre, og jeg vil på mit partis vegne stille følgende forslag om motiveret dagsorden:

„Idet folketinget bemærker, at der ikke har været ført virkelige forhandlinger mellem arbejdsmarkedets parter om vilkårene i de kommende overenskomster, opfordrer det regeringen til at tage lovforslaget om forlængelse af kollektive overenskomster tilbage. Folketinget henstiller på det alvorligste til Arbejdsgiverforeningen at indhente det forsømte og gå ind i reelle forhandlinger med fagforbundene om løn- og arbejdsvilkår.

Folketinget fortsætter derpå behandlingen af lovforslagene.“

Formanden: Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår i forhandlingen.

Rimstad: Den højtærede statsminister sagde i forgårs her i tinget, da han forelagde den af regeringen udarbejdede såkaldte hel-

hedsløsning til imødegåelse af de store økonomiske, finansielle og samfundsmæssige vanskeligheder, som landet om kort tid løber ind i, at det drejer sig om en samlet løsning, en løsning, der har en indre sammenhæng, som må respekteres. Jeg har forstået disse ord sådan, at den højtærede statsminister vil indbyde til forhandling, men kun om detaljer i hans løsning, ikke om principper, og det er jo ikke noget godt oplæg til en forhandling om så vigtige ting på et så vigtigt tidspunkt. Oplægget får derved karakter af et diktat, der, båret oppe af, hvad jeg vil kalde en god portion tæft for politisk taktik, nu skal gennemtrumfe en usaglig løsning, som ingen løsning er, til fordel for en bestemt vælgergruppe, statsministerens, og under diskriminering af de øvrige vælgere, hans modstander. Det er den helhedsløsning, han byder os i et så vigtigt øjeblik for landet som det, vi nu befinder os i.

Vi vil da også med det samme svare, at vi ikke vil være med til den halvhed, som disse 12 lovforslag betyder, der taget under ét forekommer os at være toppunktet af politisk egoisme, fordi ikke ét har som mål at fordele byrderne ligeligt i arbejdet for at genrejse, hvad socialdemokraterne gennem letsindig og ansvarsløs bortødslen af værdier har nedbrudt. Tværtimod skal nu de befolkningsgrupper, der via den politiske stemmekøbsindstilling hos landets største parti i lang tid har nydt godt af partiets tilskudsletsindighed, nu igen på de andre gruppers bekostning have lønforhøjelser af både speciel og almindelig karakter. At bruge betegnelsen helhedsløsning her er simpelt hen falsk varebetegnelse, beregnet på gennem den ordfloam af almindeligheder og postulater, der har ledsaget den halve helhed, at kaste befolkningen blår i øjnene, at bedøve den med ord, bag hvilke der findes en helt anden, skjult hensigt end den, ordenes dække tilsyneladende angiver. Det er så spørgsmålet, hvor længe befolkningen lader sig holde for nar. Det kneb allerede, da man i forbindelse med sidste forårs forlig stopfodrede den med den tungtfordøjelige omsætningsskat, der først gled ned — ganske vist gennem den gale hals — da der blev givet tilsagn om betydelige skattelettelser i foråret 1963.

Allerede mindre end en måned efter, at